

Sygn. akt II Ka 228/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski

Protokolant st. sekr. sąd. Irena Bąk

po rozpoznaniu 21.09.2018 r.

sprawy D. B.

obwinionego o wykroczenie z art. 124§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z 11.05.2018 r. sygn. akt II W 576/17

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zwalnia oskarżyciela posiłkowego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Waldemar Cytrowski

II Ka 228/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Turku wyrokiem z 11.05.2018 r. uniewinnił obwinionego D. B. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art.124§1 kw.

Wyrok zaskarżył obwiniony, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę i mających wpływ na treść wyroku, który doprowadził do uniewinnienia obwinionego poprzez nie przyjęcie, iż działał z zamiarem ewentualnym.

W oparciu o ten zarzut wniósł o skazanie obwinionego na karę grzywny lub karę ograniczenia wolności.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 kpk w zw. z art. 8mkpw kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny logiczny wniosek, że obwinionemu nie można przypisać umyślności. Z treści art. 124§1 kw wynika bowiem, iż za to wykroczenie odpowiada ten, kto cudzą rzecz uszkadza umyślnie. Z treści art. 6§1 kw wynika z kolei, iż wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, tj. chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Obwinionemu zatem powinno zostać kategorycznie wykazane, iż szarpiąc pokrzywdzonego – jak wynika z jego zeznań złożonych na rozprawie - za kurtkę pod kołnierzem, miał zamiar uszkodzić mu tą kurtkę poprzez rozdarcie szwów pod prawą pachą. Z zeznań pokrzywdzonego i jego żony wprost natomiast wynika, iż zamiarem obwinionego było naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonego i znieważenie

go. Uszkodzenie kurtki było zatem ubocznym i nieumyślnym skutkiem zachowania się obwinionego. Obwiniony bowiem nie miał zamiaru uszkodzenia kurtki, której uszkodzenie jednak nastąpiło na skutek niezachowania przez niego ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo iż możliwość uszkodzenia kurtki przewidywał – art. 6§2 kw. Obwiniony zatem wypełnił znamiona strony przedmiotowej wykroczenia, natomiast strona podmiotowa objęta była nieumyślnością. Żeby przypisać obwinionemu umyślne uszkodzenie kurtki obwiniony nie musiałby wprost oznajmić, że ma zamiar kurtkę uszkodzić, ale z jego zachowania wprost musiałoby wynikać, iż do takiego skutku zmierzał np. przecinając ostrym narzędziem czy oblewając substancją brudzącą. W pozostałych przypadkach obwinionego chroni domniemanie z art. 5§2 kpk w zw. z art. 8 kpw, tj. nie dających się usunąć wątpliwości nie wolno rozstrzygać na niekorzyść obwinionego. Wobec zatem tego, iż obwinionemu nie zostało kategorycznie wykazane, iż działał w zamiarze uszkodzenia odzieży pokrzywdzonego, brak było podstaw do wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Sąd Odwoławczy bowiem – wbrew wnioskowi apelacji- w razie uwzględnienia apelacji oskarżyciela posiłkowego nie mógłby obwinionego skazać - art. 454§1 kpk w zw. z art. 109§2 kpw.

SSO Waldemar Cytrowski